

Україні затверджено Методику формування спроможних територіальних громад. Методикою визначено умови формування спроможних територіальних громад та порядок розроблення й схвалення перспективного плану формування територій громад. Одним з основних положень Методики є визначення потенційних адміністративних центрів майбутніх спроможних територіальних громад та їхніх зон впливу [6].

Місто може залишатись повноцінним, самостійним і тут не має проблем. Об'єднання в першу чергу потрібні селам. Формула проста, от разом: сильніші, багатші, ефективніші. Окремо : економічно слабкі, вразливі та неефективні. Добровільне об'єднання потрібне для встановлення лідерства на місцях. Не для кого не секрет, що між областями сьогодні іде конкуренція в інвестиціях, розвитку та економіці. І той хто завершить процес об'єднання першим, за всіма показниками якості життя і економічної міцності – будуть першими.

Слід зазначити, що на сьогоднішній день законодавець значну увагу приділяє нормативному забезпеченню функціонування територіальної громади.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про місцеве самоврядування» від 21.05.1997 / Верховна Рада України - Офіц.вид - Офіційний вісник України : 1997 р, № 25 - стор. 20, код акту 1051/1997.

2. Розпорядження «Про схвалення концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні» від 01.04.2014 / Кабінет Міністрів України - Офіц. вид - Офіційний вісник України: 18.04.2014 р., № 30 - стор. 18, стаття 831, код акту 72156/2014.

3. Закон України «Про співробітництво територіальних громад» від 17.04.2014 / Верховна Рада України - Офіц.вид - Відомості Верховної Ради України : 22.08.2014 р., № 34 - стор. 2544, стаття 1167.

4. Закон України «Про ратифікацію Додаткового протоколу до Європейської хартії місцевого самоврядування про право участі у справах органу місцевого самоврядування» від 02.09.2014 / Верховна Рада України - Офіц.вид - Відомості Верховної Ради України: 24.10.2014 р., № 43 - стор. 2964, стаття 2033.

5. Закон України «Про добровільне об'єднання територіальних громад» від 05.02.2015/ Верховна Рада України - Офіц.вид - Офіційний вісник України: 13.03.2015 р., № 18 - стор. 21, стаття 471, код акту 75907/2015.

6. Постанова «Про затвердження методики формування спроможних територіальних громад» від 08.04.2015 / Кабінет Міністрів України - Офіц.вид - Офіційний вісник України 05.05.2015 р., № 33 - стор. 22, стаття 963, код акту 76575/2015.

СОЛОМ'ЯНЧУК Д.

студентка 5 курсу історичного факультету Житомирського державного університету імені Івана Франка, м. Житомир, Україна

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ШЛЮБНОГО ДОГОВОРУ СІМЕЙНИМ ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

Актуальність дослідження полягає в тому, що зміна політичного і економічного курсу країни на початку 90-х рр. XX ст. призвели до перетворення багатьох суспільних відносин, в тому числі й у сфері шлюбу та сім'ї. Більшість питань щодо майнових прав подружжя були добре врегульовані сімейними законодавствами зарубіжних країн та, нажаль, були відсутні у радянському праві, поступово стали забезпечуватися в українському законодавстві. Це в повній мірі можна віднести і до інституту шлюбного договору.

Метою даної публікації є дослідження поняття шлюбного договору у сімейному законодавстві України, визначити особливості його укладення.

Виклад основного матеріалу. Історія шлюбного договору в Україні не розпочинається з моменту прийняття Сімейного Кодексу України. Вже з проголошенням незалежності нашої держави до діючого на той час Кодексу про шлюб та сім'ю в 1992 р. було додано норму про право подружжя на укладання шлюбного контракту. Поштовхом для такого рішення стала ст. 22 Кодексу про шлюб та сім'ю, за якою все майно, котре було нажите під час шлюбу, вважалося власністю як чоловіка, так і дружини, тому у зв'язку з цим було прийнято відповідну норму, яка дозволяла укладати шлюбні контракти. Однак, механізм реалізації цієї норми був недостатньо врегульованим та вимагав доопрацювань, що породжувало багато проблем на шляху використання на ті часи революційного нововведення для України [7].

На початку 90-х рр. шлюбний контракт необхідно було укладати заздалегідь, до дня реєстрації шлюбу, а чинності він набирав з моменту реєстрації останнього. У контракті передбачалося регулювання не суто майнових відносин, а й моральні та особисті зобов'язання подружжя. На сьогодні шлюбний договір в Україні не має такої популярності як скажімо у Сполучених Штатах Америки та розвитих країнах Європи. Статистика, котру подає Міністерство Юстиції України, в проміжку між 2002 – 2014 рр. шлюбний договір уклало лише 11 820 подружніх пар з майже чотирьох млн. зареєстрованих шлюбів [6, с. 20].

Остаточо порядком оформлення, укладання та розірвання шлюбного договору в Україні був встановлений з прийняттям Сімейного Кодексу України 10 січня 2002 р. В даному випадку, варто звернути увагу на те, що законодавець відмовився від поняття «шлюбний контракт», натомість вживається поняття «шлюбний договір». Від тепер подружжя отримало право укладати шлюбний договір як до моменту реєстрації шлюбу, так і під час перебування в ньому, а також обидві сторони мають право вносити зміни до змісту шлюбного контракту за взаємною згодою [5, с. 292].

Діючий Сімейний Кодекс України суттєво вплинув на формування правового режиму майнових відносин подружжя. Для Сімейного Кодексу України характерні наступні риси правового режиму майна чоловіка та дружини:

1. Законодавче регулювання майнових відносин подружжя врегульовує глава 7 Сімейного Кодексу України «Право особистої приватної власності дружини та чоловіка»; глава 8 «Право спільної сумісної власності подружжя»; глава 10 «Шлюбний договір». В цілому ж, в Сімейному Кодексі України питання майнових відносин власності вмістилося в 30 статтях, тоді як в Кодексі про шлюб та сім'ю даному питанню було присвячено лише 10 статей.

2. Норму про договірний та законний режим правового регулювання було збережено в Сімейному Кодексі України, а також принцип спільності майна, яке було нажите як чоловіком, так і дружиною під час перебування в шлюбі, та принцип роздільності того майна, котре було нажите до укладання шлюбу.

3. Сімейний Кодекс України у порівнянні з Кодексом про шлюб та сім'ю розширив свободу шлюбного договору та його умови, що може призводити до ліквідації режиму спільності майна подружжя та відповідного зниження гарантій захисту їх майнових прав [8, с. 65].

Шлюбний договір є двостороннім договором, оскільки права і обов'язки належать обом сторонам, тобто подружжю, а не одному з них. Він належить до групи консенсуальних договорів, й вважається укладеним з моменту досягнення сторонами угоди. За загальним правилом, права і обов'язки за шлюбним договором набувають його сторони, тобто подружжя [4, с. 173].

Цікавим є те, що право на укладання шлюбного договору співпадає з правом на укладання шлюбу. Відповідно до чинного законодавства України, ч. 2 ст. 23 Сімейного кодексу, особа, яка досягла 16 років має право подати відповідну заяву, і за рішенням суду їй може бути надано право на шлюб. Однак, це можливо тільки тоді, коли укладання шлюбу не буде суперечити інтересам такої особи. Особа, яка отримала право на шлюб, автоматично отримала право й на укладання шлюбного договору, але лише за письмовою згодою батьків чи піклувальника [1, с. 289].

В даному випадку необхідно звернути увагу на особливості дії шлюбного договору. Так, дія шлюбного договору розпочинається з моменту реєстрації шлюбу. Таким чином, укладання шлюбного договору не співпадає з початковим моментом його дії, однак він спричиняє появу права власності на майно одного з подружжя [3, с. 83]. Дане правило регламентується ч. 3 ст. 334 Цивільного кодексу: «право власності на майно за договором підлягає нотаріальному посвідченню, виникає в набувача з моменту такого посвідчення» [9, с.87].

Важливим моментом є те, що шлюбний договір може не набрати чинності, якщо шлюб зареєстрований не буде, або ж один із сторін є неповнолітньою особою, яка в судовому порядку не отримала право на укладання шлюбу. Подружжя має право на укладання шлюбного договору вже перебуваючи у шлюбі. Дія договору розпочинається з моменту його нотаріального посвідчення. Варто відзначити, що час посвідчення договору має місце як після реєстрації договору, так і доки буде існувати подружжя, а наслідком цього є те, що в договорі може встановлюватися чинність його окремих умов вже після припинення шлюбу [3, с. 83].

Шлюбний договір має три примірники, один з яких зберігається в справах нотаріальної контори, а інші два видаються кожному з подружжя на руки.

Подружжя має право вносити певні корективи до змісту шлюбного договору, які будуть регулювати порядок внесення змін, та загальний строк дії шлюбного договору в цілому й тривалість дії окремих прав та обов'язків [2, с. 12].

Отже, шлюбний договір є таким різновидом цивільно-правової угоди, який покликаний вдало спростувати ряд спірних питань майнового характеру, котрі можуть виникнути в ході розлучення подружжя. Вітчизняне законодавство надає особам, які вирішили укласти шлюбний договір широку палітру умов, котрі

можуть бути включені до змісту шлюбного договору. Головне, щоб ці умови не суперечили букві закону та не суперечили інтересам одного з подружжя. Укладення шлюбного договору надасть можливість подружжю уникнути багатьох неприємних ситуацій та суперечок у майбутньому.

Список використаних джерел:

1. Гофман Ю. Шлюбний договір як різновид цивільних договорів у сімейному праві України / Ю. Гофман // Актуальні проблеми держави і права. – 2014. – Вип. 74. – С. 287–292.
2. Жилинкова И. Система имущественных договоров супругов / И. Жилинкова // Нотаріат для вас. – 2007. – № 11. – С. 10–17.
3. Заборовський В. Лозан М. Деякі особливості інституту шлюбного договору в сімейному законодавстві / В. Заборовський, М. Лозан. – Порівняльно-аналітичне право. – 2014. – № 7. – С. 82–85.
4. Матусевич О. Понятие брачного договора и его сущность / О. Матусевич // Управление в социальных и экономических системах: материалы XIX международной научно-практической конференции – Минск, 2010. – С. 172–174.
5. Петrenchенко С. Актуальні аспекти укладання та розірвання шлюбного договору в Україні: історія та сучасність / С. Петrenchенко // Форум права. – 2014. – № 3. – С. 290–295.
6. Савчук В. Брич Я. Шлюбний договір: межі законодавчого регулювання та остання практика застосування / В. Савчук, Я. Брич // Юридична газета – 23 серпня 2016. – № 33. – С. 20.
7. Тимошук О. Шлюбний договір на випадок розлучення [Електронний ресурс] / О. Тимошук // Дзеркало тижня. Україна – 19 жовтня 2012. – №. 37. – Режим доступу: http://gazeta.dt.ua/SOCIETY/shlyubniy_dogovir_na_vipadok_rozluchennya.html
8. Циверенко Г. Трикоз О. Шлюбний договір: українська сучасність / Г. Циверенко, О. Трикоз // Вісник Дніпропетровського університету ім. Альфреда Нобеля. Серія «Юридичні науки» – 2013. – № 1. – С. 63–67.
9. Цивільний кодекс України. – К.: Велес, 2012. – 302 с.

ШЕВЧУК В. В.

студентка 4 курсу спеціальності правознавство ЖНАЕУ, м. Житомир, Україна

ЧИ МАЄ ДИПЛОМАТИЧНИЙ ІМУНІТЕТ АБСОЛЮТНИЙ ХАРАКТЕР?

Міжнародне право головним чином регулює відносини, які розвиваються між державами. У процесі ведення переговорів країни укладають важливі міжнародні договори та угоди, для чого їм необхідно бути належним чином представленими певною особою, яка має вільно і безперешкодно здійснювати свої функції, для чого їй надаються певні привілеї і імунітет. Сучасна концепція дипломатичного імунітету, на нашу думку, полягає в ідеї відносної непідсудності